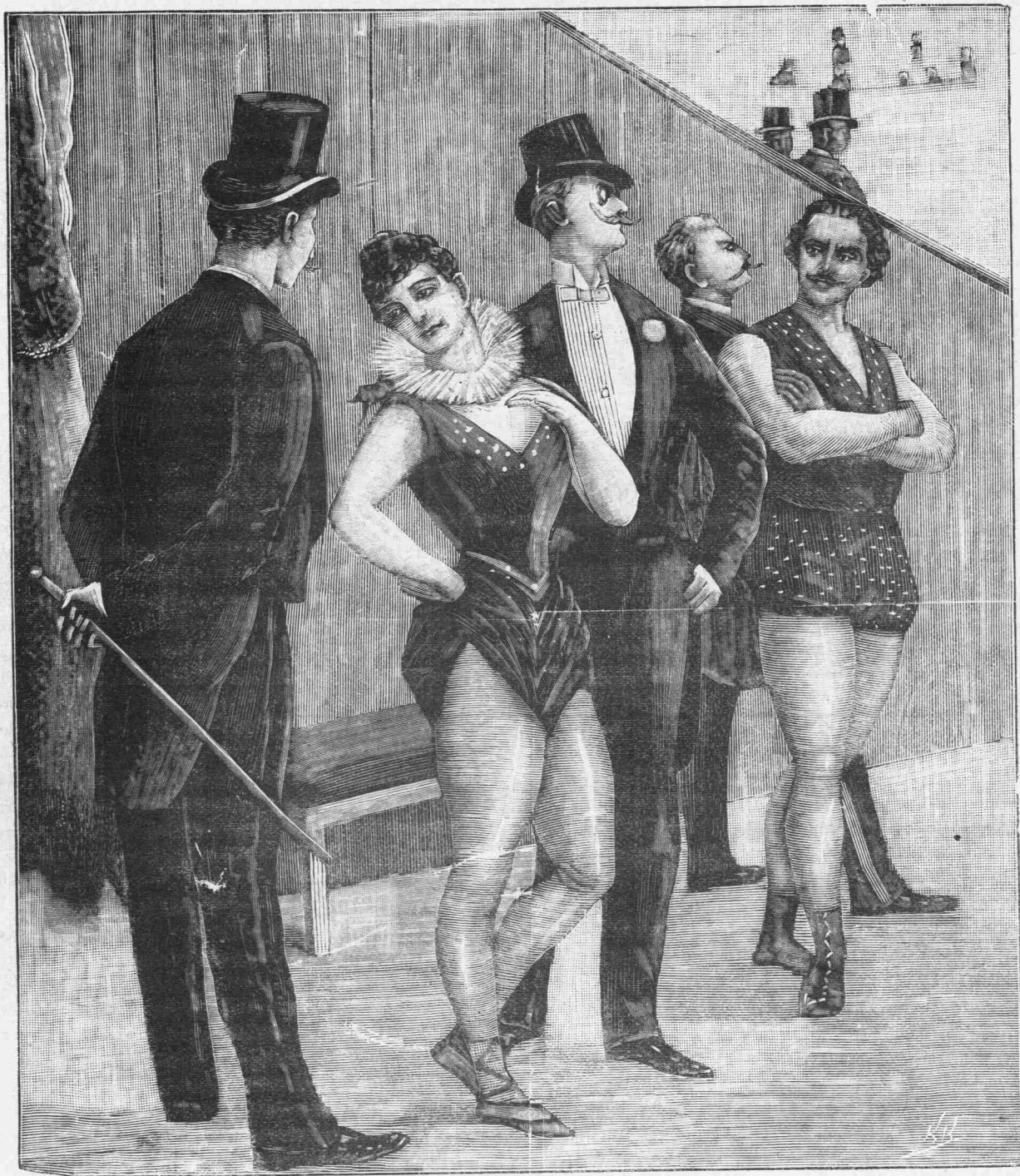

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ
 ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

Σας καλεῖ ὁ τύραννός σας, ὠραία Ρένζα. (Σελ. 813).

» Ἄβυσος μὰς ἀπεχώρισεν ἀλλήλων, φέρω τὸ ὄνομά του... Ἀπολαύει τῆς περιουσίας μου... Ὁ θάλαμός μου εἶνε μοναστήριον... Σὰς εἶπον ὅτι θ' ἀνήκω εἰς σὰς ἢ εἰς κανένα... Μὲ ἀπηλλάξατε τῆς ὑποσχέσεώς μου... Τὴν ἐτήρησα ἐν τούτοις... »

— Εἶνε δυνατόν;

Τὸν ἠτένισε κατὰ πρόσωπον.

Ἦσαν ὑπὸ τὸ φῶς φανοῦ ἀεριοφωτός.

Οἱ μεγάλοι τῆς μαῦροι ὀφθαλμοί, οἱ σπινθηρίζοντες ἐπὶ ὄψεως ὠχρᾶς, τὴν ἐπεδείκνυν εἰλικρίνειαν, ὥστε ἐκεῖνος ἐψ.θυρίσε :

— Πλέω ἐντὸς ὀνείρου.

Ἐκείνη ἐξηκολούθησεν ἡρέμῃ :

— Γνωρίζω καλῶς... Ἀδυνατεῖτε νὰ μὲ πιστεύσετε καὶ ἀμφιβάλλετε περὶ ἐμοῦ ! Εἶνε δικαίωμά σας... Τόσον ἡ ἱστορία μας εἶνε ἀλλόκοτος, αἱ καρδίαι μας αἱ πλασθεῖσαι ἵνα συνεννοῶνται τόσον ἀποτόμως ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων, ὥστε ἡ δυσπιστία καὶ ἡ ἀποστροφή ὤρειλον νὰ ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν σας καὶ νὰ τὴν ἐδηλητηρίαζον. Γεώργιε, δὲν τρέφω τι ἐναντίον σας δι' αὐτό. Μόνον σκέφθητε πρὸς στιγμήν ! Τί μὲ ὑποχρεοῖ νὰ ψεύδωμαι ; Σὰς τὸ εἶπον πρὸ μικροῦ. Ἐτήρησα τὸν λόγον μου ! Δὲν εἶνε τόσο λόγου ἄξια αὕτη μου ἡ πίστις. Δὲν ἀγαπῶ τὸν κύριον Βωνοαζ Ἠδύνατο νὰ μὲ κατέκτα ἴσως... Οὐδὲ κἂν τὸ ἐπειράθην. Εἰμεθα δύο ξένοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον· ἀλλὰ γέρω τὸ ὄνομά του... Ἀρκεῖ ἐν σπῆλμῃ ἐπὶ ζωῆς μου...